

Skaldið Wennerbom

Gustaf Fróding (Herman týddi)

Gjognum víðarlund í summarsúsi,
Wennerbom í, skald á ormundshúsi,
kemur stotlandi um síni bein,
hefur floskuna sum fylgissvein,
fær ein litlan ein,
lær og mutlar sáligur í rúsi.

Hunangsflugan surrar kring sitt stoði,
skriðkykt, ormverur í groðisoði,
bólta úr teim búgunu troum rút —
gróðrarangin bræðir skaldsins tít,
slær hann næstan út,
so hann bara sessast mitt í boi.

Smáir fuglar ovurkátir kvitra,
fjöld av eingjasprettum spælir sitra
fyri Wennerbom íð munn av vin,
elgir niðrum við knytum bryn —
drekkur sum eitt svin —
sóln titt í floskuna sæst glitra.

Hann og floskan hava funnið lagið
og hann mutlar: »Hetta vata lagið
uggar, tá ið vonloysi er ið;
Skál — ungdomur! Skál — tú farna tíð!
Tað er ikki tí,
gildið — tað man enda sum tað plagi.

Eg var glaður og heilur í anda,
sá ið rúsdrekka ei nakran vanda,
nú eru fimtan burturspilt ár:
Hey, sissal mín, tí fagra ígjár
vit drekka eitt tár,
Wennerbom nú letur til bert standa!»

Og hann sovnar, fellur í at hvíla,
tríggjakraður miskunsamar síla
lýsningar kring skaldið Wennerbom,
milt kastanjin rignir síni blóm,
floskan liggur tóm,
kring um hana skorðdýr iðin píla.

Djúp og rík er gudagáva sovorð:
sálarkýrta er og stillur røður,
har áður neit iðri um last og brot,
við sitt dreymaland er hann á flót,
liggur sum í blot,
kærrur er hjá skaldi, deyðans bróðir.

Børnini

Tíni børn eru ikki tíni børn.
Tey eru synir og dætur
hjá lívsins tráan eftir sær sjálvum.
Tey komu ígjøgnum teg,
men ikki frá tær.
Tey eru hjá tær,
men tú eigur tey ikki.

Tú kanst geva teimum kærleika,
men ikki tína hugsan,
tí tey hugsa sjálvi.
Tú kanst geva teimum likam,
men ikki sál,
tí sálir teirra hvíla í framtíðini,
har tú ikki kanst fara,

sjálvt ikki í dreymi.
Tú kanst royna at verða
sum tey,
men fá tey ikki at líkjast tær,
tí lívið gongur ikki aftureftir
og steðgar ikki við dagin í gjár.

Kahil Gibram og Charlotte Strandgaard
b-t týddi